

ни да си прочетат осъзнато Христóвите наставления в евангелията. В смисленото интимно общуване между човека и Спасителя посредниците просто разсейват вниманието. Вещината на богомилите по богословските въпроси, от която се оплаква Презвитер Козма в беседата си против тях, е свидетелство, че Отец и син си споделят най-съкровени неща, когато ги оставят насаме.

Истината е, че от Българското учение не могат да се възползват неуки хора. Богомилите не просто са били грамотни и упорито четящи адепти – те са владеели съкровени познания с уменията да различават безусловно истинното от лъжовното и недомисленото. Именно заради тяхното проникновено вникване в същността и чистотата на Христóвото Слово техните образовани последователи на Запад са приемали проповедите и наставленията им като от „христóродци“.

Богомилските териториални разселения

Дори когато цар Петър загубил пространната империя на баща си Симеон Велики върху Балканите, Българското учение продължавало да завзема и нови духовни територии в Западна Европа. След като през 998 г. българският цар Самуил присъединил към България областите Далмация, Рашка, Босна и Херцеговина, свършените богомили пренесли прозренията си на Запад. Техният богоосенен живот и вещината, с която убедително наставлявали своите слушатели в началата на богослужението по български, до такава степен допаднали на подкрепените от българския цар босненски банове, че богомилството се наложило като държавна религия в обособената впоследствие самостоятелна Босненска държава.

Тогава българските проповедници благословени поели и към областта Лангедок в днешна Южна Франция, където през V в. напусналите *мизийски готи* си основали кралство със столица Тулуза. Там в своите замъци и крепости отзивчиво ги приели първо графовете, които веднага разпознали в богомилството учение за посветени книжов-

ници с корени от земите на гетите. Наясно били, че дори Библията им от Вулфила е била написана с буквите, които техният първиепископ е създал от азбуката от Етикус Истър.

*Паметник в Ла Веля, столицата на Андора, със свещения богомилски танц кол-
ло като изконно българско чародейство за проникновено обвързване на живите
с безсмъртните посветени през подходите към отвъдното*

Вече и с тяхната препоръка, българските адепти продължили за Окситания, където също били разпознати като върховни посветени и за тях също били отворени крепости и графски замъци. Така българската духовна империя достигнала до Пиренеите.

Врязана върху капител фигура на богомил „христородец“ в замъка на окситанските графове Фoa близо до Пиренеите в края на Франция

А това силно обезпокоило Ватикана. Дотогава християнският свят е познавал поредица от ереси – монтанизъм (основана от фригиеца Монтан, бивш жрец на Кибела, около 150 година), манихейство (от Мани до 277-а), арианство (от Арий до 336-а), боносианство (от сердикийския епископ Боносий през IV в.), несторианство (от Несторий, заемал Константинополската катедра до 431-ва). Разни групи от съидейници са били разпознавани със специалното си отношение към някаква богословска теза като монофизити, докетисти, монотелити, гностици, иконоборци... Но вещите теософи във Ватикана схващали, че не някой много начетен и прозорлив човек е измислил такова върховно учение, пък да бил и самият княз Боян Мага, чиито познания в чародействата лично е разследвал изпратеният кремонски епископ Лиутпранд.

Паметник на хълма Монтжуик в каталунската столица Барселона с проникновена подсказка за произхода на свещения богомилски танц колло като възраждащо тайнството върху покрив на тракийски подмогилен храм

По произхода, същността си и своето последващо развитие богомилството очевидно – и безусловно! – съвместява естествено древни подходи на траките гети с християнството. Още в апостолските времена е отбелязал това и находчивият римски историк от еврейски произход Йосиф Флавий, отгледан и възпитаван между есеи, каквито са били Светата Богородица, родителите на Йоан Предтеча и самият Кръстител, както и поне половината от апостолите на Спасителя. Но в средата на I в. това било само изненадващо откритие, докато след 8 – 9 столетия обезсмисляло приложното канонично богослужение и нуждата от хранени „пастири“ за добре образованите християни. Затова ватиканските разследващи не нарекли силно смутилото ги учение „Боянова ерес“ или „Вениаминова ерес“ (по името на княз Вениамин – Боян Мага). Не са приели, че е просто „Поп-Богомилова ерес“. Не потулили проблема си като „Поп-Назариева ерес“ (с когото Инквизицията свързва прихванатата на Запад „Тайна книга“ на богомилите). Дори не го приписали на удивително възсиялия във вярата си Василий Врач, който изложил същността на проповядваното от него учение лично пред константинополския император Алексий Комнин. Папските богослови с лекота разпознали, че *то е прорязало пътя си по талвега на изконните духовни познания и практики върху българските земи*. Ясно било, че от тях са извлечени потайните началá, които са захранили подходите на Богу милите към вярното осмисляне на Христовите послания и безусловно го обявили за *Bulgarorum haeresis* – единствената в историята на християнството *ерес, която носи името на цял народ!*

Дори православните аскети не успели да скъсат тази изконна връзка на рода си с древните посвещенчески тайнства за преходи към божествения свят. През XIII – XIV в. те – подобно на посветените гети даки – се завърнали в древните вълчи пещери като исихасти.

Изписаната с християнски стенописи „вълча бърлога“ за духовни посвещенчески тайнства на траките гети над река Русенски Лом, която нашите исихасти са извисили до паметник на световното културно-историческо наследство

Така преди 10 столетия българските съвършени богослови са от-
 вяли средновековната духовна смрад над Европа и са отворили пътя
 за Просвещението с учение, което поставя новозаветната Христóва
 вяра върху нейните изконни основи.